

De zon klom alsmaar hoger en hoger.

Een merel stak zijn snavel in de lucht, toen een straal zonlicht in zijn nest scheen. Het beest schudde de slaap uit zijn veren, kwetterde een goedemorgen naar een soortgenoot en vloog al zingend uit.

Iets verderop klonk het gebrom van een bij die boven het hoog opgeschoten gras zoemde. Hij was op zoek naar een bloem boordevol nectar, maar werd plotseling getrokken naar een zoetere geur en vloog er op af..

Hoog uit een kasteeltorentje stroomde de zoete geur door een gat in het raam naar buiten. Het torentje zag er vriendelijk uit en had van die gezellige krakkemikkige luiken die van ellende bijna ter aarde stortten. Ook stak er een verroeste kachelpijp scheef uit en had het oranje pannendak duidelijk een opknapbeurt nodig.

De bij meerderde vaart, naderde de toren op ramsnelheid, zoemde met een flitsende beweging door de barst in de ruit, scheerde door een muffe kamer en landde bovenop een grote rode drup ranja.

'PATSI!'

'Ellendige beesten!'

Jolle keek tevreden naar de plat gemepte bij, die zojuist zijn Waterloo in de ranja had gevonden. Hij stapte uit zijn bed, spurtte naar het raam en grijnsde gelukzalig bij de aanblik van zo'n fantastische zomerdag. En dan te bedenken dat dit pas de allereerste dag van de vakantie was!

Hij opende zijn raam. Het was schitterend weer. De zon stond hoog aan de hemel en verwarmde zijn gezicht. Jolle kon uren vanuit zijn kamer naar buiten kijken, over de weilanden naar het bos en het dorp. Hij keek naar beneden en zag de dikke Duitse Dog onder een boom vandaan schieten en al blaffend een vlieg vangen, waarna het beest zich neerwierp om het kleine maaltje naar binnen te werken.

Merkel was de hond van zijn vader, die hij twee jaar geleden gekregen had van opa. Zijn vader had al heel lang een hond gewild maar mams had stellig geweigerd. Ze hield niet van honden, en klaagde lang voordat er een hond was al steen en been over de dure dierenartsbezoekjes, het verharen en de hopen brokken die het dier zou verteren in al de jaren dat je er zorg voor had. Daarom had paps Merkel ook van opa gekregen.

Jolle herinnerde zich nog de zure blik van mams, de fonkelende ogen van paps en de oude maar felle ogen vol plezier van opa, toen paps de hond uit een grote doos tilde die hij voor zijn verjaardag

had gekregen.

Hij had hem vernoemd naar de bondskanselier van Duitsland: Angela Merkel, en als je het beest goed aankeek had hij inderdaad wat van haar weg.

‘Merkel heeft ook van die kakwangen!’ grapte paps. ‘Hij lijkt sprekend op haar, vind je niet?’

Hij had de hond in z’n armen genomen en een dansje door het huis gemaakt. Zelfs mams kon een lachje niet onderdrukken.

Nu, twee jaar later, was Merkel niet meer weg te denken en dat was maar goed ook. Jolle hield van dat eigenaardige beest, met die vreemde Duitse naam.

‘Het is al twaalf uur. Lust jij geen boterham?’

Mams was in de deuropening komen staan.

Jolle keek geschrokken achterom.

‘Is het al zo laat? Ik moet om twaalf uur in het Honk zijn!’

Hij sprong op, vloog naar beneden, schoot in z’n schoenen en wilde naar buiten rennen, maar mams hield hem in het gat van de deur tegen.

‘Waar gaat dat heen?’

‘Laat me erdoor, ik ben al zo vaak te laat,’ jammerde Jolle gehaast.

‘Hier, voor onderweg.’

Mams drukte twee boterhammen in zijn hand en boog glimlachend voorover.

‘Mam, ik ben twaalf!’

‘En ik negenendertig, vooruit!’

Jolle haatte dit gedoe, maar het was een zinloze strijd die hij toch zou verliezen. Hij boog naar voren, kuste haar wang nat en ontweek haar omhelzing. Hij spurte de tuin in, pakte zijn fiets, reed bijna Merkel in tweeën en stooft het erf af.

Mams keek hem na met een natte wang en een glimlach van oor tot oor.

Vanuit de keuken kwam opa aangesjokt met in zijn armen een wirwar aan elektra.

Mams nam hem onderzoekend op.

‘Wat ga je daarmee doen?’

Opä trok geheimzinnig zijn neus op en verborg als de wiedeweerga de vracht draden achter zijn rug.

‘Niets belangrijks!’

Een schamel lachje trok over zijn oude gezicht.

‘Waf! Waf!’ Merkel kwam aangestormd en draaide kwispelend rond mams benen.

‘Ja, ja, jij krijgt je brokken... kom!’

Ze wenkte de harige viervoeter de keuken in.

Opä wachtte even tot mams verdwenen was, haalde voorzichtig adem, spiedde in het rond en sjokte vervolgens naar zijn schuurtje achter in de tuin van het kasteel.